

VILJENS TRIUMF @ FIX&FOXY

by admin

Viljens Triumf, Fix&Foxy, spiller i en forladt fabriksbygning mellem togskinnerne på Københavns Baneterræn, spiller til og med 20. november 2012

FIRE OG EN HALV UD AF SEKS STJERNER

“Hvor mange af jer har set filmen **VILJENS TRIUMF**?” spørger skuespiller Anders Mossling den lille flok mennesker, der tirsdag aften har fundet ned i et “byens hemmelige rum” – en forladt fantastisk fabriksbygning, der ligger mellem togskinnerne på Københavns Baneterræn – lige omkring Dybbelsbro Station. Kun tre rækker hænderne op. Selvom mange formentlig kender til Leni Riefenstahls unikum af en dokumentarfilm over det nazistiske partis kongres i Nürnberg i 1934, er det de færreste, der har set den. Det har man så muligheden for at komme til indtil 20. november. Men alligevel ikke helt. Faktisk kommer vi slet ikke til at se noget som helst af filmen. Tværtimod genindspiller vi den hele. Med os som medvirkende.

FIX&FOXY består af instruktørerne Tue Biering og Jeppe Kristensen og er, efter min mening et af de mest spændende teatre vi har i Danmark. Hvis vi kan kalde dem et teater. Vi kunne også kalde dem en performancegruppe. Eller et kunstnerkollektiv. Jeg ved ikke, hvad de vil foretrække. Men rosen skal de have lige meget hvad. For Tue Biering og Jeppe Kristensen laver i FIX&FOXY alt det, ingen andre tør lave – eller måske det, ingen andre har fået ideen til. Her kan vi for en gangs skyld i dansk teater tale om nyskabende, eksperimenterende teaterkunst. Teater, der er konceptuelt stærkt – og så bare nogen gange ikke lige udført efter min smag – men det er lige meget, for det er altid spændende at se, hvad de har fundet på: Pretty Woman i en container på Halmtorvet med “ægte” prostituerede eller Vær Dagens Drama hvor vi sad og så på virkeligheden med hovedtelefoner på og en skuespiller, der lagde stemme til alle, der gik forbi.

Denne gang har de så besluttet sig for at lave en forestilling om nazisme. Det er jo også hot i dansk teater

lige nu – Ina-Miriam Rosenbaum vandt en reumert for at spille Goebbels og Cafeteatret spiller Breivik-manifestet – ikke decideret nazi-tyskland, men alligevel.. Fix&Foxy tager så udgangspunkt i at genskabe VILJENS TRIUMF – formentlig en af filmhistoriens mest kontroversielle værker – og så som interaktivt teater.

Ledet af Anders Mossling, hvis rolle måske ikke er helt tydeligt defineret, guides vi igennem filmen scene for scene – igen kunne jeg måske have ønsket at det var tydeligere defineret, hvorfor vi skulle alt dette. Jeg finder meget hurtigt ud af, at vi skal genindspille filmen, men ikke rigtigt hvorfor vi skal det. Vi starter blødt ud og vinker til Hitler, som han marcherer gennem byen – morer os i en teltelejr og hygger omkring et bål med en dåsesodavand for at illustrere sammenholdet blandt de “friske unge mænd”, der udgør nazisternes opbakning. Og pludselig sprænges bomben så naturligvis – vi skal marchere i rækker og får beskeden, at vi skal lægge højre hånd på de, der går foran os. Og den forreste række – inklusiv mig – skal så bare lade som om at der går en foran os, og lade hånden hænge i luften – jeps – pludselig går vi der og heiler. Og det er der jo ingen der kan tage seriøst. Og de fleste af os har heller ikke lyst. Men vi kan selvfølgelig ikke lave Hitler-film uden at heile, det er klart.

Igen er jeg bare ikke helt sikker på, hvad formålet er med at jeg skal gå der og heile. Jeg får ikke større forståelse af nazister. Jeg får ikke større forståelse af højreekstremisme overhovedet. Men jeg får måske en oplevelse af den imponerende æstetik, som nazisterne mestrede (om man vil det eller ej). Og imponerende er det, hele værket. Musikken er pompøs, billederne ligeså og forestillingens måde at arbejde med live-video og miniature-scenografi er hele turen værd. Anders Mossling er morsom og sympatisk – og da en lille dreng pludselig marcherer over gulvet med en tromme i hånden bliver forestillingen med ét rørende. Anders Mossling holder som et Hitler en tale til den unge dreng om det store tyske rige, han skal vokse op og opleve – og jeg er rørt, fortvivlet og lettet over at historien nu engang ikke gik, som det kunne være gået.

Jeg går ud i den mørke aften og taler og taler og taler – for og imod og op og ned. Jeg ved ikke helt hvad jeg skal mene. Jeg troede egentlig, jeg ville være blevet mere forarget end jeg blev, men påvirket af oplevelsen er jeg i hvert fald! Der er muligvis dramaturgiske kritikpunkter, men egentlig er dette jo ikke relevant for forestillingens styrke, som må være konceptet. Jeg ender med endnu engang at beslutte mig for, at jeg synes Fix&Foxy er dødspændende. Og jeg glæder mig til at se hvad de skal lave i næste sæson.

/NE

Published: [november 7, 2012](#)

Filed Under: [Uncategorized](#)

Leave a Comment

Name: *Required*

Email: *Required, not published*

Homepage:

Comment:

Post Comment

[« Previous Post](#)

Elsewhere

- [Facebook](#)
- [Flickr](#)
- [Last.fm](#)
- [Del.icio.us](#)
- [Linkedin](#)
- [Twitter](#)
- [Vimeo](#)

Search